

יוסף ורזאל

נערך ויוצא לאור ע"י "חסדי דוד" (בשתתפות כולל "יוני המעלה")
העלון לע"נ אבי מורי ר' יוסף בר אסתר סויסה ז"ל שנלב"ע ביום י' סיון התשנ"ב
ואימי מורתי רחל בת איזה סויסה ע"ה שנלב"ע ביום כ' מר חשון התשע"ז

בת שלום

מא' לעומר אבות ה'

שבת כו' סיון ה-תשפ"ה
פרשה: בהר-בחוקת
הפטרה: ה' עוזי ומעוזי

שבת מברכינ
ראש חודש סיון ביום רביעי
המולד יום שלישי
בשעה: 14:09 - 14:03 חלקים

הדלקת נרות - 19:18
צאת השבת - 20:11
ר"ת: 21:05

הדלקת נרות בשבת הבאה 19:22

בהר-בחוקת במדבר
עמוד השחר: 4:15 < 4:13
זמן טלית: 4:22 < 4:20
זריחה: 5:40 < 5:37
צאת: 12:40 < 12:41
מנחה גדולה: 13:15 < 13:16
שקיעה: 19:40 < 19:45

אחרי חתונה

"אוכל וריבית"

בתורה (ויקרא כה, לו)
נאמר: "ובמרבית לא יתן
אכלך". ללמדנו, שלא יאמר
אדם הואיל והוצאותיו
מרבות, הוא נאלץ להלוות
מעותיו בריבית. לכן מצווה
התורה "ובמרבית לא יתן
אכלך" - אל תוציא יותר
מדי על אכילתך ולא תצטרך
להלוות בריבית.

העלון לרפואת
מנשה בר דוד וברוריה
מרת אחותי דינה בת רחל
ולע"נ חמי' ר' שלום בר שמחה ז"ל
חמותי מרים בת רחל ע"ה
הרוצה להקדיש את העלון או חלקו
בטל... 052-5079555

"עולם הפוך ראינו"

חייבת לקום תנועת שלום גדולה, שבה יהיו שותפים כל שוחרי השלום
האמיתיים, כדי לעשות קודם-כול שלום בבית. הריב הפנימי מסוכן
מהאיום החיצוני
סקרים רבים שנערכו בארץ הוכיחו, שהציבור הרחב מודאג פחות מהאיום
החיצוני מאשר ממערכת היחסים בין חלקי העם. לדעת רוב הציבור, אנחנו
יכולים לעמוד מול מזימות אויבנו, אבל הסכנה הגדולה והאמיתית
האורבת לפתחנו היא המתח בין הקבוצות השונות בתוכנו, שעלול לגרום
להתפוררות העם ואף חלילה למלחמת אחים.
הערכה זו משותפת לימנים ולשמאלנים, לרתיים וללא-רתיים, לאשכנזים
ולספרדים, לעולים ולוותיקים. הכול מסכימים כי הגבלת חומות האיבה בין
חלקי העם היא הסכנה החמורה ביותר העומדת לפנינו.
אך מה קורה בפועל? מול הסכנה הפחות חמורה מושקעים מאמצים
אדירים, בניסיון להשיג שלום ולהפחית את האיבה. אנשים מוכנים לוותר
על לב-ליבה של המולדת, לקרוע נתחים, מארץ התנ"ך, ובלבד להשיג
שלום עם הערבים. הם אומרים ושרים וחולמים שלום, הם מוכנים לשבת
ולשוחח עם אנשים שידיהם מגואלות בדם נשים וילדים, למען המטרה
הנעלה של השלום.

ומול הסכנה החמורה והגדולה יותר, של המלחמה הפנימית, לא זו בלבד
שאנחנו רואים מאמצים ממשיים בניסיון לשכך את האש ולחפש דרכי
השלמה, הננו עדים להחרור מלחמה, לליבוני יצרים, להחרפת
ההתבטאויות ולצהצחות הרבות. עד כדי (השוואת) חרדים לפזילים כימי
השוואה), כל הכללים, הסממנים והנוסחאות שחלים על מערכת היחסים
עם אויבנו, פועלים במהופך בכל הקשור לבית פנימה.
כאשר מחבלים ערבים עושים פיגועים בלב ערינו, אומרים אצלנו שצריך
להוסיף ולדבר שלום, כי שלום עושים עם אויבים, וכי מתאבדים אינם
מייצגים את העם הפלסטיני הרוצה שלום. אבל כאשר מדובר במחנה אחר
לא דומה.

מי שדוגלים בפשרה בנושא המדיני, ודוחים על הסף את האזהרות שוויתור
אחר יגרום לחצים לווייתורים נוספים, מאמצים את התפיסות הימניות
הקיצוניות ביותר בכל הקשור לחזית הפנימית. כאן אסור לעשות שום
ויתור, אפילו הקל שבקלים, ואין להתפשר אפילו על דקויות, ועל כל עניין
פעוט צריכים להרעיש את אמות הסיפים.

בימים האחרונים נשמע הרבה האיום ב'מלחמת תרבות'. נראה שאנשים
אינם מבינים על מה הם מדברים. המלחמה כבר בעיצומה. כל מכשירי
התרבות כבר מנויטים למלחמה. הביטוי וראו כיצד מצטייר היהודי האחר
בתקשורת לענפיה. אם זו אינה מלחמה, מהי מלחמה?

אי-אפשר להבין את השאננות של מנהיגי הציבור השפויים - משני
הקצוות - להידרדרות החמורה. מדוע אינם מתעשתים ואינם משקיעים את
כל כוחם ומרצם במאמץ להביא שלום בתוכנו פנימה? מדוע מניח רוב העם
לקיצונים לפלג את כולנו מוויכוח לסערה ומעמיתות להתנגשות? איפה
שוחרי השלום ואוהבי האדם.

שוחרי השלום, שמבקשים להבטיח לילדיהם חיי שלווה ושקט, שוכחים
שהאסונות הגדולים ביותר פקדו אותנו דווקא בגלל ההתפוררות הפנימית.
לולא שנאת-החיים ופירוד הלבבות בימי הבית השני, היינו עומדים אפילו
מול האימפריה הרומאית. החורבן בא משום שאנחנו כמו-ידינו פוררנו את
עצמנו וקחלשנו את כוחנו.

חייבת לקום תנועת שלום גדולה, שבה יהיו שותפים כל שוחרי השלום
האמיתיים, כדי לעשות קודם-כול שלום בבית. ואפשר יהיה להשיג זאת גם
בלי לחץ אמריקני ובלי התמקדות על אחרים...

העלון לע"נ
עיישה בת אסתר ז"ל שנלב"ע כח' אייר
ה'תשנ"ב.

"משפט צרור המרגליות" ד'

ספרות לילדים

שעה קלה לאחר מכן היו השניים ישובים בלשכתו של אחמד השופט
הראשי. הקונה, שטרח להסוות את זהותו, הביע את רצונו למכור את
כל המרגליות שבידיו, ומנשה הביע את חששותיו מפני הבלתי ידוע.

* "סוף סוף נפלה לידי הזדמנות, על גבו של מנשה" חכך אחמד בהנאה
את כפות ידיו מתחת לשולחן, והוא החל מרמז למנשה, בכל מיני

* רמיזות, שייאות לרכוש את כל המרגליות בסכום זעום ויפיל את
הקונה בפת, כמובן, בתמורה לחלוקת הרווחים ביניהם לאחר מעשה.

רמזו ולא ברמז, עקצו ולא נעקץ. ובסופו של דבר, פקעה סבלנותו
של השופט הנוכל מול היהודי הישר כפלס. הוא קם ממקומו, סטר על
לחיו של מנשה, אחת ושתים, הנה והנה, וגער בו גערה נמרצת: "קום
והסתלק מכאן טרחן שכמוך".

ובעוד מנשה ההמום גורר את רגליו החוצה, התרווח השופט במקומו
ופנה לבעל המרגליות: "הנח לו לסוחר זה, רמאי וגזלן הוא, וככל
הנראה ביקש להוריד עוד ועוד את מחיר המרגליות. המתן נא
ואקרא לכאן סוחר ישר והגון שיסכים לקנות ממך את כל המרגליות
גם יחד".

עוד באותו יום נחתמה עסקת הזהב בלשכתו של השופט הראשי של
סלוניקי. עזיז, בעידודו הסמוי של השופט, הצניח את שער המרגליות
עד לאחד ממאה משוויין, הצרור החליף ידיים, וההלך הזר קיבל את
צרור הדינרים העלוב בתודה ויצא לדרך.

ילאה העט לתאר את אושרם של צמד הנוכלים, עזיז ואחמד. הרווח
העצום שהפיקו מן העסקה - עלה על כל רווחיהם בשנים האחרונות
גם יחד.

אלא שיומיים בדיוק חלפו ער שהאושר הגדול התחלף בבהלה
עצומה.

* קול הברה נשמע בעיר, כי מארמונו של הסולטן נגנב צרור מרגליות
יקר ערך, וכרוז מטעם הסולטן עבר ברחובות העיר והורה לתושבים
לחפש אחר הגנב ואחר הגניבה.

* אחמד ועזיז הבינו כי ההלך שמכר להם את המרגליות היה, ככל
הנראה, לא אחר מאשר הגנב בכבודו ובעצמו, מה שמסביר היטב
את העובדה מדוע ביקש להתפטר מהן, בכל מחיר, או נכון יותר,
בלא מחיר.

"אנחנו חייבים להתפטר מן הצרור המפליל הזה" שח אחמד לעזיז,
בערבו של יום, "יש לך עצה?"

העלון לרפואת והצלחת אליעזר אלקיים וכל משפחתו ישלם ה' פעולם אמון

הודעות מרכז "Shor for Zion" פתוח בימים: א - ה פלא... 052-5079555

שיעורי לווין

לע"נ מרן הרב עובדיה יוסף זצוק"ל

כל מוצאי שבת אפשר לצפות בשיעורי הרש"ע ר' יצחק יוסף שליט"א בלוויין על מסך גדול

בבית הכנסת אשר ב"שבט סופר"

מנויים: לקבלת העלון חינם במייל מידי שבוע שלח את המייל שלך למייל: SVISSA8@GMAIL.COM

הלכות יובל

דיני מלאכות המתחילות בערב שבת ומסתיימות בשבת, וכמה מדיני מסירת מלאכה לגוי בקבלנות בערב שבת

ההלכות מספר "הלכה ברורה" להרה"ג דוד יוסף שליט"א

"שירות יקיצה" על ידי הטלפון

בז. מותר להפעיל "שירות יקיצה" על ידי הטלפון קודם השבת, באופן שמחייג מספר מסויים והשעה שברצונו שיצלצל הטלפון כדי שיעירו משנתו, ובאותה שעה מצלצל הטלפון באופן אוטומטי, (באופן שפעולת הטלפון נעשית בלא שיצלצל אליו אדם באותה שעה). ומכל מקום יזהר להניח הטלפון במקום שאי אפשר להגיע אליו, או שיכסנו ויעשה היכר באופן שאין לחוש שמא מחמת שהיה ישן ישכח שהוא שבת ויחשוב שמישהו מתקשר אליו ויבוא להרים את שפופרת הטלפון בשבת.

הוצאת חפצים לרשות הרבים סמוך לשבת

בח. סמוך לחשכה בערב שבת, אסור לצאת לרשות הרבים כשחפץ בידו, שמא ישכח ויוציא מרשות לרשות אחר חשכה. והיינו דוקא כשהחפצים בידו, אבל אם יש לו מחט תחובה בבגדו, יש להקל לצאת עמה לרשות הרבים סמוך לחשכה, מפני שלא גזרו חכמים שלא לצאת עם חפצים בערב שבת סמוך לחשכה אלא בדברים שאם יוצא בהם לרשות הרבים בשבת עצמה עובר על איסור מן התורה, אבל במחט התחובה בבגדו שאפילו אם יוצא בה לרשות הרבים בשבת אינו אסור מן התורה, לא גזרו בזה חכמים גם בערב שבת סמוך לחשכה. ואפילו חייט שדרך אומנותו לתחוב המחט בבגדו, רשאי לצאת במחט התחובה בבגדו סמוך לחשכה, מפני שאף לענין החייט אם יוצא בשבת במחט התחובה בבגדו אינו אלא מדרבנן.

והוא הדין שאסור לצאת לרשות הרבים בערב שבת סמוך לחשכה כשיש לו חפץ בכיסו, שהרי דרך הוצאה היא.

העדה ולמסע המחנה.

ויש תקיעת שופר של רגיעה, של דרור. אותן תקיעות שהיו תוקעים בערב שבת כדי להפסיק את המלאכה בשדה, ולבוא העירה. להפסיק את המלאכה, ולשבות.

וכתב הגאון רש"ר הירש זצ"ל כי לתקיעת השופר המסמלת את השיבה והדרור, קראו גם לה "יובל", לפיכך נאמר כי בסיומו של מעמד הר סיני, שבמהלכו נאסר לעלות להר, תשמע תקיעת חופש, ו"במשוך היובל, המה יעלו בהר".

גם בשעת הקפת העיר יריחו תקעו ב"שופרות היובלים". שכן קולם לא היה קול תרועת מלחמה. יריחו לא נלכדה בקרב. היתה זו הכרזה המכוונת לחומות יריחו, הודעה שעם ישראל הגיע למולדתו והיה לאדוני הארץ. שהוא שב הביתה, ועל החומות להשיב לידי את נחלתו, המובטחת מפי הבורא לאבות האומה. והחומה קרסה תחתיה, איפשרה את השיבה.

רש"י והרמב"ן, שניהם התכוונו איפוא לדבר אחד: שנת היובל היא שנת החופש והדרור, הפותחת בתקיעת החופש והדרור. עומדים אנו ומצפים ליום הגדול. מתפללים ומבקשים: "אלוקינו ואלוקי אבותינו, תקע בשופר גדול לחירותינו", כמו שנאמר "והיה ביום ההוא יתקע בשופר גדול, ובאו האובדים בארץ אשור והנדחים בארץ מצרים, והשתחוו לה' בהר הקודש בירושלים".

מהו "שופר גדול", ודאי שאין הכוונה לשופר ארוך... הכוונה היא למידת החסד, כמו שפירש רש"י "את גדלך - זו מדת טובך, וכן הוא אומר ועתה יגדל נא כח ה' כאשר דברת לאמר". והיה ביום ההוא, יום הגאולה הקרובה, הקרובה מאוד, יתקע בשופר של חסד, "שופר של יובל", שופר שיקרא אותנו לשוב הביתה.

הביתה - לארץ ישראל, כל פזורות העם כולו. והביתה אל המורשת, לחיק האמונה, לצל הקדוש ברוך הוא, לתורתו ולמצוותיו. שופר של דרור, שופר של שיבה לעצמיותנו ולשורשינו. במהרה, בימינו, אמן...

תקע בשופר גדול לחירותנו!

"וספרת לך שבע שבתות שנים, שבע שנים שבע פעמים. וקראתם דרור בארץ לכל יושביה. יובל היא תהיה לכם". שנת היובל, שנה של מהפך, של חזרה למקור.

שנה, בה כל העבדים משתחררים מעול אדוניהם ושבים אל משפחתם. שנה, בה כל השדות המכוורות חוזרות לבעליהן, והם שבים איש אל אחוזתו. אם היו שואלים אותנו, באיזה שם נאה לקרוא לשנה זו, הבא אחת ליובל, מה היינו מציעים? שנת החופש, שנת הדרור. שנת החירות והפדות. ומה שמה? יובל היא. שנה זאת מובדלת משאר שנים בנקיבת שם לה לבדה. ומה שמה, יובל שמה, על שם תקיעת שופר. כי היובל משמעו אייל, וכמו שנאמר "במשוך היובל, המה יעלו בהר".

כלומר: שנת תקיעת השופר. כלום אין זה מזור, לקרוא לכל השנה, על מאורעותיה הכבירים, על שם תקיעת השופר של יום הכפורים?

ואכן, הרמב"ן מפרש "יובל" על שם השיבה הביתה, שבה יובל כל איש אל אחוזתו ואל משפחתו, ויבילוהו רגליו מרחוק לגור. לכן קרוי פלג מים בשם "יובל", יועל יובל ישלח שרשיו" שהמים מובלים בו. וכן "יובל" "ונתנה הארץ יבולה", שמובילים אותו אל הבית. וכן "תבואה", מלשון הבאה.

הרי לנו לכאורה מחלוקת בין רש"י לרמב"ן בפירוש השם "יובל". האם קרויה השנה על שם תקיעת השופר, או על שם החרות והשיבה, החזרה הביתה.

וכבר השמיענו הרמב"ם ז"ל בפירוש המשניות, שבדברי אגדה אין מחלוקת, ו"אלו דברי אלוקים חיים" וכן אף כאן, שניהם ז"ל לדבר אחד נתכוונו.

כדי להבין זאת, נקדים ונשאל: מדוע שם כפול לתקיעת השופר: "והעברת שופר תרועה... יובל היא". וכן במתן תורה: "ויהי קול השופר הולך וחזק... במשוך היובל המה יעלו בהר".

התשובה, ששתי מטרות לתקיעת השופר. יש תקיעת שופר למלחמה, או להתראה: "היתקע שופר בעיר והעם" לא יחרדו". תקיעה של כוננות ודריכות. להקהיל את

"מאז החורבן"

הלכות יובל

רבי יהושע מקוטנה נסע לבקר בארץ-ישראל. השתטח על המקומות הקדושים וראה את הארץ בחורבנה ובשימונה. כשהזרז לעירו, ערכו לכבודו בני העיר סעודה גדולה וביקשוהו לספר מה ראה בארץ-ישראל.

נאנה רבי יהושע: "לראבון ליבנו, הארץ עומדת בחורבנה, חוץ מדבר אחד שנשאר שלם, בדיוק כפי שהיה בזמן בית-המקדש השני".

"מהו הדבר?", קפצו השומעים ושאלו.

"זו שנאת-חינם", השיב רבי יהושע, "היא נשארה בכל תוקפה"...